USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Davida Hipšra a Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **P. B.**, zastoupen Mgr. Tomášem Císařem, advokátem se sídlem Vinohradská 22, Praha 2, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 1. 2. 2023, č. j. 20 A 54/2022-32,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy (dále též „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 10. 6. 2022, č. j. KRPA-226589-9/ČJ-2022-000022-UA, uložilo podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pobytu cizinců“) žalobci správní vyhoštění a dále stanovilo dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských státu Evropské unie v délce 1 roku. Nadepsaným rozhodnutím dále správní orgán I. stupně vyslovil, že na žalobce se vztahují důvody znemožňující vycestování ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný rozhodnutím ze dne 25. 11. 2022, č. j. CPR-29921-3/ ČJ-2022-930310-V235, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu u Městského soudu v Praze (dále též „městský soud“), který ji zamítl shora označeným rozsudkem. Městský soud souhlasil se správními orgány, že v dané věci byly splněny podmínky pro vydání správního vyhoštění. Žalobce porušil zákon tím, že se dne 10. 7. 2022 prokázal policejní hlídce padělaným řidičským průkazem státu Ukrajina. Správní orgány se pak náležitě vypořádaly

s otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do života žalobce, neboť ten v ČR nemá žádné vazby a stýká se zde jen s krajany. Stanovenou dobu, po kterou žalobce nesmí vstoupit na území Evropské unie, pak nelze považovat za excesivní nebo svévolnou. Správní orgány také dostatečně zohlednily probíhající ozbrojený konflikt na území Ukrajiny a správně vyslovily nemožnost vycestování žalobce. Rozsudek městského soudu (stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) je dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu včasnou kasační stížnost z důvodů obsahově podřaditelných pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Stěžovatel se domnívá, že rozhodnutí městského soudu je nepřezkoumatelné, neboť aprobuje nezákonnost správních rozhodnutí, přičemž se řádně nevypořádává s žalobní argumentací a nedostatečně odůvodňuje své závěry. Vadné je i rozhodnutí žalovaného. Podle stěžovatele nadto v řízení nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci. Nebyly reflektovány skutečnosti akcentované stěžovatelem. V dalším okruhu námitek stěžovatel souhrnně dovozoval, že nebyly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Správní orgány nesprávně posoudily i přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele. Z výše uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek městského soudu.

IV.

[4] Nejvyšší správní soud předně zkoumal podmínky přijatelnosti kasační stížnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s., s účinností od 1. 4. 2021, platí, že za podmínky, kdy před krajským (městským) soudem rozhodoval o věci specializovaný samosoudce, a tato kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, ji Nejvyšší správní soud odmítne jako nepřijatelnou (změna na základě novely soudního řádu správního zákonem č. 77/2021 Sb.). Z důvodové zprávy k této novele je zřejmé, že jejím účelem je urychlení soudního přezkumu rozhodnutí a dalších aktů správních orgánů, a to ve fázi před Nejvyšším správním soudem. Věcné přezkoumání pravomocného rozhodnutí krajského soudu Nejvyšším správním soudem má probíhat pouze v případech, kdy je to důležité nejen pro samu posuzovanou věc, ale i pro plnění základní role Nejvyššího správního soudu jako vrcholného soudního orgánu ve věcech správního soudnictví, kterou je sjednocování judikatury správních soudů.

[5] Nejvyšší správní soud shledal, že se uvedená právní úprava na nyní projednávanou věc užije; městský soud rozhodl po nabytí účinnosti uvedené novely s. ř. s. (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, ze dne 5. 8. 2021, č. j. 10 Azs 196/2021-30, ze dne 14. 7. 2021, č. j. 10 Azs 184/2021-36, ze dne 15. 7. 2021, č. j. 9 Azs 110/2021-30, ze dne 27. 8. 2021, č. j. 9 As 144/2021-31, ze dne 24. 9. 2021, č. j. 10 Azs 225/2021-34). Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že v dané věci rozhodoval samosoudce (§ 31 odst. 2 s. ř. s.). Zbývá tedy posoudit, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2021, č. j. 10 Azs 225/2021-34, ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 Azs 84/2021-23 atp.).

[6] Podstatný přesah zájmů stěžovatele Nejvyšší správní soud vymezil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS. Ačkoli se v tomto usnesení vyjádřil k předcházející právní úpravě nepřijatelnosti, která pamatovala pouze na posuzování ve vztahu k mezinárodní ochraně, závěry plynoucí z této judikatury jsou přiměřeně uplatnitelné také v nyní projednávané věci (shodně viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2021, č. j. 1 As 124/2021-28, ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, ze dne 15. 7. 2021, č. j. 9 Azs 110/2021-30, ze dne 23. 7. 2021, č. j. 4 As 156/2021-50, ze dne 13. 8. 2021, č. j. 10 As 222/2021-39, ze dne 27. 8. 2021, č. j. 9 As 144/2021-31, ze dne 1. 9. 2021, č. j. 1 As 148/2021-44, ze dne 7. 10. 2021, č. j. 6 Azs 242/2021-21, ze dne 16. 12. 2021, č. j. 9 Azs 197/2021-43 atp.). Z uvedené judikatury vyplývá, že kasační stížnost Nejvyšší správní soud přijme k meritornímu přezkumu v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to *i)* z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo překonání judikatury, nebo *ii)* v případě zásadního právního pochybení krajského soudu (srov. též Kühn, Z. In: KÜHN, Z., KOCOUREK, T. a kol. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, k § 104a, především body 6 a 11).

[7] V dané věci nevyvstala žádná právní otázka, která by dosud nebyla v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešena, popř. byla řešena rozdílně. Rovněž tak Nejvyšší správní soud neshledal důvod, pro který by bylo nutno učinit judikaturní odklon. Městský soud se nedopustil ani zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Městský soud posoudil věc v souladu s konstantní judikaturou, od které neshledal Nejvyšší správní soud důvod se odchýlit.

[8] Ve vztahu k námitkám poukazujícím na vady rozhodnutí městského soudu a žalovaného odkazuje soud na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2013, č. j. 9 Azs 16/2013-26, ze dne 22. 1. 2004, č. j. 4 Azs 55/2003-51, ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 Azs 18/2004-37, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76, ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015-45, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52). Zdejší soud je názoru, že jak rozhodnutí žalovaného, tak i rozsudek městského soudu požadavkům této judikatury plně dostála. Rozsudek městského soudu reaguje na všechny žalobní body, byť tak činí (v souladu s citovanou judikaturou) nikoliv reakcí na každý jednotlivý žalobní bod, ale vytvořením uceleného argumentačního rámce, který celek žalobních bodů vypořádává, což shora označená judikatura rovněž připouští. Nesouhlas stěžovatele s věcnými závěry městského soudu pak nepředstavuje důvod pro zrušení jeho rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013-30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010-163 atd.).

[9] I postup při zjišťování skutkového stavu věci má oporu v judikatuře zdejšího soudu, srov. např. rozhodnutí ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003-59, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003-42, ze dne 17. 6. 2004, č. j. 3 Azs 23/2004-65, ze dne 25. 10. 2004, č. j. 5 Azs 162/2004-43, ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004-57, ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008-67, ze dne 27. 1. 2009, č. j. 2 Azs 91/2008-66. Závěry správních orgánů mají plnou oporu ve správním spisu. Správní orgány (jakož i návazně městský soud)

zkoumaly veškeré okolnosti dané věci, přičemž zohlednily i stěžovatelem akcentované skutečnosti (vč. ojedinělosti porušení právního předpisu, resp. dosavadního chování stěžovatele). Správní orgány náležitě odůvodnily i otázku přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele, jakož i délku uloženého správního vyhoštění (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46, ze dne 21. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48, ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 100/2014-139, ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016-44, či usnesení Ústavního soudu ze dne 4. 10. 2000, sp. zn. II. ÚS 361/2000). V řízení nedošlo ani k jiným podstatným vadám s vlivem na výsledek daného řízení (viz např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2008, č. j. 4 Azs 47/2007-60, ze dne 9. 6. 2008, č. j. 5 Azs 18/2008-83, č. 2406/2011 Sb. NSS, ze dne 9. 6. 2008, č. j. 5 Azs 18/2008-83, ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82, ze dne 13. 8. 2010, č. j. 4 Azs 11/2010-112, ze dne 27. 8. 2019, č. j. 1 Azs 343/2018-28).

[10] V souladu s právní úpravou a judikaturou postupovaly správní orgány a návazně městský soud i v dalších ohledech. Plně respektovaly i východiska judikatury, podle které není při uložení správního vyhoštění dán prostor pro správní uvážení, ale pouze povinnost zkoumat přiměřenost zásahu ve smyslu §119a odst. 2 ve spojení s § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012-45, nebo ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 240/2014-35, č. 3330/2016 Sb. NSS). Uložení správního vyhoštění je tedy po naplnění hypotézy daných norem (splnění důvodu vyhoštění) a zákonném zohlednění překážek obligatorní a správní orgán v tomto rozsahu nedisponuje správním uvážením (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 1. 2019, č. j. 2 Azs 210/2017-57). S ohledem na obsah spisu správní orgány správně uzavřely, že v daném případě byly splněny podmínky pro uložení správního vyhoštění, neboť stěžovatel splnil vyhošťovací důvod, když se prokázal padělaným dokladem (srov. zejm. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 1 As 11/2008-59, č. 1639/2008 Sb. NSS).

[11] V souladu s právní úpravou a judikaturou správní orgány a městský soud postupovaly i při hodnocení přiměřenosti uloženého správního vyhoštění (např. rozsudky ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012-45, ze dne 28. 8. 2013, č. j. 8 As 5/2013-43, ze dne 22. 1. 2015, č. j. 1 Azs 140/2014-42, ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 Azs 39/2015-32, ze dne 27. 9. 2019, č. j. 5 Azs 189/2018-22, ze dne 13. 1. 2021, č. j. 6 Azs 313/2020-40). Z dostupných podkladů zjistily osobní a rodinnou situaci stěžovatele. Správně akcentovaly, že stěžovatelova rodina žije na Ukrajině, přičemž na území ČR se stýká jen s krajany. Ani v kasační stížnosti pak stěžovatel netvrdil a nedokládal, v čem konkrétně jsou závěry správních orgánů nesprávné. Nepřiměřenost správního vyhoštění nelze dovozovat jen a pouze z toho, že došlo k vydání rozhodnutí o vyhoštění, resp. z uložené povinnosti opustit území ČR (podpůrně srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012-45, nebo ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 240/2014-35, č. 3330/2016 Sb. NSS). Správní orgány dostatečně zohlednily i probíhající ozbrojený konflikt na území Ukrajiny a správně vyslovily nemožnost vycestování stěžovatele (viz např. nedávný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2022, č. j. 5 Azs 84/2021-142).

[12] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že neshledal existenci žádné právní otázky, která by svým významem přesahovala vlastní zájmy stěžovatele, jakož ani existenci pochybení takové intenzity, která by mohla vést k přijatelnosti kasační stížnosti (srov.

rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2021, č. j. 10 As 222/2021-39). Nejvyšší správní soud se s hodnocením provedeným městským soudem ztotožnil a v podrobnostech na něj odkazuje.

[13] Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval o stěžovatelově návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože o tomto mimořádném opravném prostředku bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a obstarání dalších podkladů nutných pro rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2003, č. j. 2 Azs 3/2003-44, č. 173/2004 Sb. NSS, nebo usnesení téhož soudu ze dne 20. 6. 2012, č. j. 6 Ads 73/2012-17).

[14] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1, větou první, s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, část III. 4.). Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému pak žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly. Žádný z účastníků proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. května 2023

Tomáš Foltas
předseda senátu